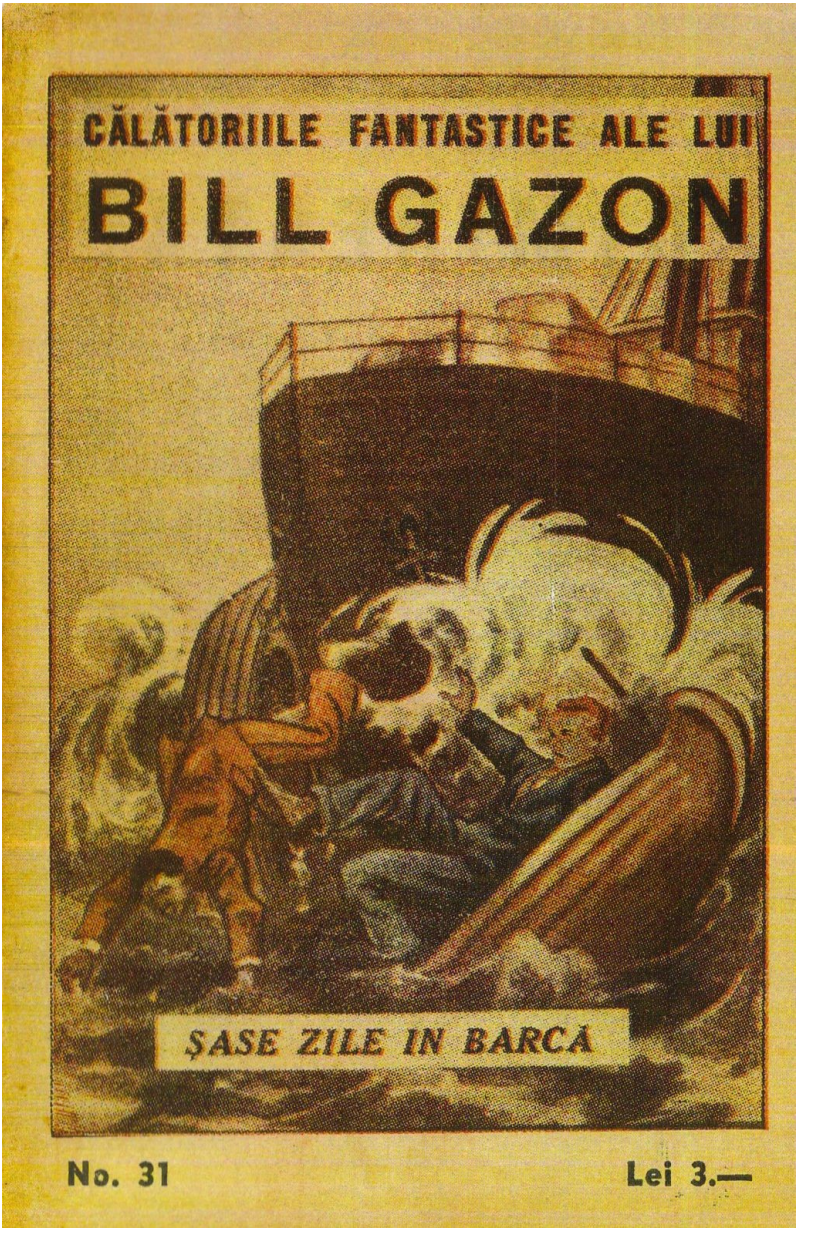
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
ŞASE ZILE IN BARCĂ
No. 31
Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ŞASE ZILE ÎN BARCĂ

Nr. 31

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

14 - doc
17 - djvu

Şase zile în barcă

Capitolul 1

Un împrumut

Trenul de mărfuri trebui să oprească pe câmp, pe linia către Jefferson, spre a lăsa trecere liberă unui personal întârziat. În timpul staţionării, se desprinseră, de sub drugii şi ţevile de sub rezervorul de aer comprimat al frânei, două fiinţe, culcându-se între şine şi rămânând aşa întinse până ce trenul îşi continuă mersul.

Bill Gazon clipi în lumina soarelui, se şterse obosit pe frunte, încercă să-şi desţelenească oasele şi se sculă în sfârşit cu greutate. Nu departe de el se afla Sam, prietenul său.

Se uitară unul la altul şi încercară să râdă. Nu prea reuşiră. Apoi se dădură dea berbeleacul peste şine, căzând de vale, pe iarbă.

O, ce bine se simţeau că-şi puteau iarăşi întinde oasele şi sa se dezmorţească.

— Ştii tu, mă Sam, m-a zăpăcit hodorogeala asta. Mi se pare că mi se învârteşte o morişcă în cap, — începu Bill

Gazon.

— Ehe, — răspunse celălalt, — în căpăţâna mea duruie într-una o locomotivă şi nu vrea să se mai oprească.

Bill Gazon râse, îşi aprinse o ţigară şi-şi dădu frâu liber gândurilor. Cu toate sforţările sale, n-avusese încă norocul să înregistreze un succes direct în cadrul misiunii ce-şi propusese. Aflase că duşmanii săi plecaseră la Jefferson cu sora sa Thea şi prietena ei, Rusoaica Ivanovna, şi reuşise chiar să despartă de grosul bandei doi membri, dar în lupta aceasta cu Japonezii pierduse totul.

Era acum fără nicio lescaie, în preajma oraşului în care se vor fi aflând duşmanii săi. Ce măsuri să ia? Eterna problemă ce i se punea în întreaga ei însemnătate!

Nu-i rămânea, alta decât să-şi agonisească prin muncă banii necesari ca să continue lupta. Cu aceasta însă, pierdea vremea adversarii săi câştigau iarăşi o mare distanţă.

Afară de aceasta, unde să găsească aşa de repede de lucru? Ştia, din experienţă, că nu erau astăzi locuri libere. Şi, apoi, există destui şomeri şi în Statele Unite ale Americii de Nord.

N-avea însă încotro: trebuia să încerce: era unicul mijloc de a-şi face rost de parale.

Aruncă mucul de ţigară şi se întoarse către Sam.

— Ascultă, mă moşulică, o să stăm noi aici multă vreme, fără niciun căpătăm? Mai avem de întins o bună bucală de drum până să ajungem în oraş.

— Mă rog, să ne punem deci picioarele în funcţiune, că mi-au înţepenit toate încheieturile cu călătoria asta pe gratis, — mormăi Sam, frecându-şi spinarea.

După un lung marş, ajunseră, în sfârşit, în oraşul Jefferson.

— Cum o învârtim acum? întrebă Bill Gazon pe prietenul său.

Acesta dădu din umeri, dezorientat. Dacă prietenul său

alb nu ştia nimic, de unde să ştie el?

Şi hoinăriră prin oraş, fără nicio ţintă. În acelaşi timp, foamea îşi arăta colţii, dar ei nu ştiau ce să facă mai întâi cu puţinii lor bani.

Deodată, Sam se opri, uitându-se la un semen de aceeaşi rasă, şi, în acelaşi moment, un zâmbet îi flutură pe obraz.

Îl chemă. Acela se întoarse, tresări şi alergă cu braţele întinse spre Sam. Amândoi începură un dialog care-i se părea lui Bill că nu se mai termină. Se înşela însă. Cel care vorbea mai mult era Sam, iar cunoscutul său tot da din cap. În sfârşit, îl târî de mânecă spre Bill Gazon.

— E o veche cunoştinţă a mea şi putem sta la dânsul. Se bucură straşnic că o să ne găzduiască, — zise Sam.

Nu se vedea de loc pe obrazul Negrului bucuria aceasta, dar Sam nici nu se sinchisi şi-l tot ţinea de mână. Bill Gazon mai locuise cândva în casa unui negru şi-şi aminti de forfoteala şi „parfumurile” de acolo.

N-avea însă încotro. Tot e mai bine o locuinţă proastă decât niciuna.

Făgădui negrului o răsplată şi-şi numără în buzunar cele câteva monezi de aramă. Cum auzi de plată, negrul se arătă imediat gata să găzduiască pe cei doi prieteni.

Bill Gazon constată că în părţile de Nord ale Americii casele negrilor sunt ţinute mai curate decât la Sud. Fu satisfăcut de locul unde nimerise şi mulţumi lui Dumnezeu că i-a adus în cale pe cunoscutul lui Sam.

Şi, pe când el şedea în colţ, pe un scaun, şi fuma, Sam se întreţinea cu bătrânul, dar cu toată bunăvoinţa sa nu pricepea ce tot pălăvrăgeau cei doi negri atâta.

Hotărâse, după ce-şi va fi găsit locuinţă, să caute în oraş pe duşmanii săi şi, pe Thea.

După ce Sam isprăvi în sfârşit cu trăncăneala şi veni la el, Bill îi comunică ce avea de gând, dar prietenul său clătină capul, râzând şi arătându-şi voios colţii.

— Nu-i nevoie, Billo. I-am şi găsit!

— Ei cum? — se miră Gazon.

Amândoi începură un dialog care-i se părea lui Bill că nu se mai termină. (Vezi pagina 6).

— Hai să ne plimbăm puţin şi ţi-oi povesti totul. O să rămâi trăsnit! — zise Sam, lărgindu-şi gura într-un zâmbet.

Bill Gazon îl urmă în stradă, uimit de buna lui dispoziţie, pe care nu şi-o explica deloc. Se depărtară o bucată de casă, după care nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea.

— Ei spune odată, mă Sam, ce ai aflat? — stărui el.

— Japonezii au plecat la St. Louis, — îl lămuri negrul.

Bill Gazon nu-şi crezu urechilor. Se holbă la Sam şi apoi, apucându-l de umeri, îl zgâlţâi zdravăn. Cerule, să fi înnebunit subit ăsta de se bucura de o ştire ce dovedea că au sosit prea târziu aici?

— Ăsta-i tot ce ai a-mi spune?

— Nu; mai e ceva.

Şi, desprinzându-se din încleştarea prietenului său, Sam îi povesti ce aflase de la negrul cel bătrân. Japonezii nu stătuseră mult în Jefferson, ci plecaseră mai departe, spre St.-Louis, fără să mai aştepte pe cei doi pe care îi despărţiseră Bill Gazon şi Sam, lăsând numai vorbă bătrânului să le comunice să-i urmeze cât mai repede.

— Mâine vin ăia doi aici, — continuă Sam să povestească. Noi trebuie să-i reţinem prin vreun mijloc oarecare şi să ne luăm după ceilalţi. Din ce or fi mai puţini indivizi galbeni în jurul surorii tale, cu atât mai uşor o să ne fie nouă s-o scăpăm. Ei, ce-mi zici acum, boierule?

— Minunat şi cel mai bine ar fi să putem trece fluviul Misuri cu o mică luntre, căci la orice s-or aştepta japonezii, numai la asta nu. N-avem însă parale şi, fără ele, nu-i nimic de făcut.

— Când om merge mâine la monştrii ăia galbeni, o să ne împrumutăm cevaşilea de la ei. Tot o să rămâie ei vreme mai îndelungată aci, aşa că nu prea le trebuie mult pentru ei înşişi.

— Asta ar fi hoţie, — zise Bill Gazon.

— Ia fugi încolo! Din cauza japonezilor, suntem astăzi lefteri; noi însă nu voim decât să facem un împrumut şi, după ce-om învinge, ne putem socoti cinstit.

Bill Gazon clătină capul, nu prea de acord, dar Sam veni cu sute de argumente, tot căutând să-l convingă. N-aveau să găsească imediat de lucru şi nu era nici timp de pierdut, iar cursa cu luntrea va dura, orişicum, vreo şase zile.

Vorbi atât de stăruitor, că în capul lui Bill Gazon gândurile începură să se încalece unul peste altul. După un răstimp, negrul rămase încredinţat că a câştigat partida şi se înapoia la gazdă cu prietenul său, având amândoi nevoie de odihnă.

Ajunşi acasă, Sam mai flecări cu gazda peste un ceas.

A doua zi, cei doi prieteni se sculară ele vreme şi ieşiră în stradă. Găsiră în curând o ascunzătoare, unde puteau aştepta pe cei doi întârziaţi. Bill Gazon era foarte neliniştit. Reuşi-va de astă-dată planul lor şi sosi-va la timp în St.-Louis?

Se scurseră clipe de agitaţie, în care cei doi cântăriră încă odată toate eventualităţile.

Japonezii nu veneau încă.

Prinseseră cumva bănuieli sau stabiliseră altă comunicaţie cu şeful lor? Dacă era aşa, apoi şi reuşita planului alcătuit era problematică.

Bill Gazon şi începuse să creadă acestea şi era să-şi părăsească ascunzătoarea când văzu pe cei doi japonezi venind. Se ascunse iar, la iuţeală. Se impunea să-şi păstreze calmul, ca să poată interveni la momentul oportun, pentru ca totul să meargă strună.

Japonezii, străbăteau strada, uitându-se în toate părţile, în căutarea casei negrului cel bătrân. O găsiră curând, dar nu intrară, ci se opriră şovăitori, un răstimp, pe trotuarul celălalt, privind neîncrezători în juru-le. Aibă după ce se convinseră că nu-i spionează nimeni, păşiră în casă.

Nu dispărură bine şi Bill Gazon, urmat de Sam, sări afară din ascunzătoare, luând-o şi ei spre casă. La uşă se opriră de traseră, un moment, cu urechea. Auziră înăuntru o uşă deschizându-se şi închizându-se. Japonezii găsiseră pe negru.

Acum nu mai încăpea zăbavă. Gazon sări repede în casă, deschizând uşa odăii mari, Sam înghesuindu-se după dânsul.

Japonezii se întoarseră speriaţi, dar se reculeseră imediat şi zâmbiră: acel zâmbet nedefinit de Buda, pe care locuitorul asiatic nu-i pierde nici chiar atunci când e înfrânt, ba salutară chiar foarte politicos pe cei doi prieteni.

Bill Gazon însă nu se lăsă amăgit, ci, o clipă mai târziu, lungi la pământ pe un japonez, ameţindu-l cu câţiva pumni şi trântindu-se peste el. Urmându-i pilda, Sam se vârî într-al doilea şi, cât ai bâte din palme, se încinse o încăierare aprigă.

Speriaţi, negrul cel bătrân se refugie, împreună cu familia sa, într-un colţ, asistând îngroziţi la lupta aceasta. Curând, curând însă îi făcu plăcere şi tot îndemna pe Sam, cu chiuituri, ca şi cum ar mai fi fost necesar această.

Bill Gazon se zvârcolea la pământ, piept la piept, cu adversarul său. Japonezul era înzestrat cu tenacitatea rasei sale şi, când tânărul încercă să-l lege cu o sfoară, se desprinse, îl izbi cu piciorul, sări în sus şi alergă la uşă.

Bill Gazon însă fu şi el pe picioare şi, fugind după el, îi baricadă drumul. Şi, astfel încolţit, japonezul nu mai găsi altă soluţie decât să se repeadă sus pe scară. Bill Gazon se ţinu scai de el, ştiind că nu trebuie să-l lase să scape, dacă ţine să nu-şi primejduiască tot planul.

Japonezul continua să-l izbească cu picioarele şi totuşi, tânărul nu cedă. Îl şi înşfăcase şi nu-i da drumul. Totuşi, adversarul, fiind mai sus, era mai avantajat şi apăsa înapoi capul urmăritorului. Bill Gazon greşi o treaptă, se

poticni şi, nimerit de o lovitură de picior a asiaticului, se rostogoli pe scară. Căutându-şi un reazăm se apucă de parmaclâc.

Japonezul profită de moment şi, continuând să alerge sus pe scară, deschise podul şi se caţără pe el. Până însă să se poată ascunde printre hodoroagele de acolo, Bill Gazon îl şi ajunse.

De aici japonezul nu mai avea nicio ieşire, aşa că se urcă pe scara ce ducea la fereastra de pe acoperiş şi, cu o îndemânare vrednică de admirat, se strecură pe deschizătura îngustă, ieşi pe acoperiş şi îmbrânci scara încolo, ca să nu-1 poată urma tânărul.

Acesta, însă, nu se dădu bătut. Împinse cu toată forţa scara înapoi şi se urcă pe trepte. Japonezul scoase atunci browning-ul şi-l ochi. Până să tragă, Bill Gazon sărise la o parte, şi glontele îşi greşi ţinta.

La rându-i, tânărul răspunse cu alt foc, trebuind însă să se tot retragă, deoarece nu găsea nicăieri acoperire. Japonezul profită de aceasta ca să răstoarne scara şi să dispară de la fereastră.

Fără a ţine seamă de primejdie, Bill Gazon propti la loc scara, alergând după fugar Scoase cu băgare de seamă capul pe fereastră şi văzu pe adversar fugind pe acoperişuri. Se avântă atunci şi el pe acoperiş, căci ţinea ca omul să nu-i scape.

Şi începu o goană sălbatică pe acoperişuri.

Pe o casă joasă, Bill Gazon ajunse pe adversar şi amândoi se priviră cu ochi scânteietori, dându-şi seamă de pericolul ce-i ameninţa dacă s-ar fi rostogolit în luptă.

Tânărul nu stătu însă mult pe gânduri şi lovi pe japonez. Acesta, ce-i drept, se feri, totuşi, îşi pierdu echilibrul şi se dădu dea-berbeleacul. În spaima-i, se apucă de picioarele lui Bill Gazon.

Acesta căută zadarnic un sprijin şi alunecă, cu adversarul său, pe acoperişul oblic. Câteva secunde, i se strânse inima. Acu’-acu’ avea să cadă pe pavaj, cu

duşmanul său.

Îşi păstră însă prezenta de spirit şi se propti pe burtă, ca să micşoreze viteza prăbuşirii. Ajunşi pe burlan, îşi recăpătară un reazăm.

— Dă-te învins! — strigă Bill Gazon adversarului său.

Acesta îi răspunse cu un pumn. Cu picioarele proptite în burlan şi cu spatele de acoperiş, cei doi se luptau cu cea mai mare înverşunare.

Deodată burlanul se rupse. Japonezul scoase un răcnet şi căzu.

În ultimul moment, Bill Gazon izbuti să se apuce de un capăt al burlanului, şi deşi se tăie, nu-i dădu drumul şi mai atârna, acum, cu o mână deasupra curţii.

Japonezul căzuse bine şi, ridicându-se imediat, se caţără pe zid, încercând să iasă, printr-o casă, în stradă.

Bill Gazon măsură înălţimea casei, îşi dădu drumul şi sări jos. Căzu, ce-i drept, în genunchi, dar se ridică pe dată şi alergă după adversar. Când însă ajunse în strada laterală, fugarul galben şi dispăruse.

Se uită cercetător în toate părţile. Zadarnic! Nu se zărea nicio urmă a adversarului. Trebuie să se fi făcut nevăzut în învălmăşeală.,

Ce era de făcut?

Îşi aprinse o ţigară şi stătu pe gânduri. N-avea niciun rost să mai caute pe mişelul acela galben, căci ţinea să evite orice vâlvă. Cu toate sforţările, omul pierise; aşadar...

Îşi lepădă ţigara. Doamne, cât pe aici să uite de Sam!

Şi, fără să se mai intereseze de japonez, alergă înapoi la domiciliu, unde negrul, care-l aştepta cu nerăbdare, îi ieşi întru întâmpinare.

— E în regulă, — zise el radios. Japonezul mi-a dat banii doriţi, fără să se apere.

— Cum fără să se apere? — întrebă Bill Gazon.

— Ei da; nu-l legai bine şi-l şi întrebai de ei. Am şi plătit gazda. Haide fuga, să ne cumpărăm ce ne trebuie. Ne

ajung banii.

Bill Gazon şovăi un moment, dar Sam îl târî după dânsul şi, într-un magazin de pe malul fluviului Misuri, cu tot felul de mărunţişuri, se putură aproviziona cu toate câte le trebuiau pentru o lunga călătorie cu luntrea.

În curând, o barcă solidă se legăna pe valuri.

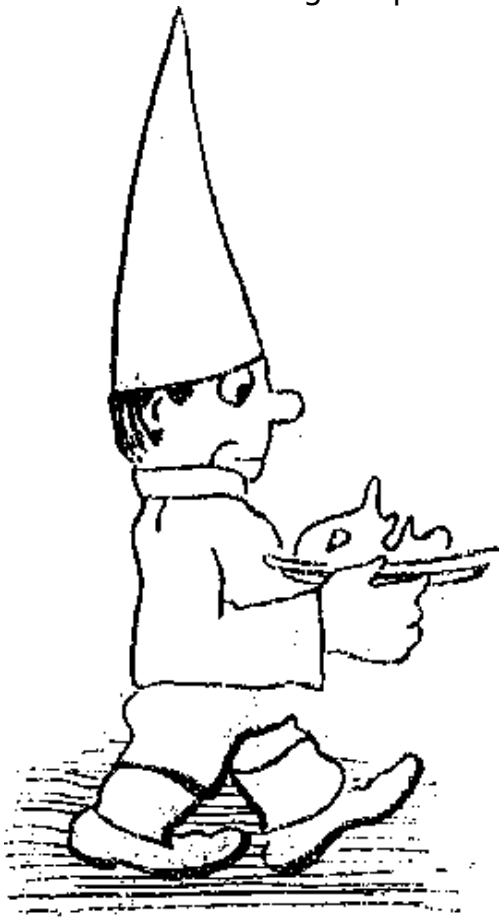

CAPITOLUL 2
În josul apei

Mânată de lovituri egale de lopeţi, luntrea, aluneca repede printre valuri, şerpuind prin mulţimea de vapoare, corăbii şi bărci cu pânze, şi lăsând curând în urmă oraşul Jefferson. Mergea în josul apei.

Bill Gazon se uita de-a lungul fluviului şi, din ce se depărta de oraş, din ce întâlnea bărci mai puţine. Doar din când în când îi ajungea câte-un vapor, care naviga în partea dreaptă, cele mai multe aşezări fiind într-acolo.

Se hotărî deci, să ţie stânga, căci, de! cine ştie dacă vreun spion al duşmanilor săi nu se afla pe vapor. Se întoarse spre prietenul său negru şi-i zise:

— O ţinem tot pe malul stâng, unde suntem netulburaţi şi avem şi mai multă libertate de mişcare ca aici.

— Se aprobă!

Şi cârmiră spre malul stâng, liniştit. Ceas de ceas se scurgea şi fiece lovitură de lopată îi apropia tot mai mult de ţintă.

Deodată, Bill Gazon zări o luntre care venea spre dânsul şi recunoscu imediat pe cei dintr-însa ca fiind indieni. Visurile-i din copilărie reînviară. Iată: acum va avea prilejul să examineze o barcă autentică indiană.

De aici japonezul nu mai avea nicio ieşire, aşa că se urcă pe scara ce ducea la fereastra de pe acoperiş. (Vezi pagina 11).

— Samule, o ţinem lanţ spre luntrea care vine. Vreau să văd şi eu odată cum îşi construiesc gentlemenii roşii bărcile.

— N-o să ai ce vedea, — îşi dădu cu părerea Sam.

Cele două bărci se tot apropiau, încet, şi trecură una pe lângă alta. Bill Gazon se putu uita perfect în luntrea Pieilor-Roşii. Indienii o măsurară pe a lui cu priviri batjocoritoare. După ce se depărtară, tânărul suspină.

— Ce este? — întrebă Sam, îngrijat.

— S-a dus naibii o parte din romantism, — răspunse Bill Gazon. Ai văzut, Sam? Indienii se servesc de bărci de construcţie modernă, aşa cum scrie la catalog, cu funduri duble. Adio, vis al ultimului Mohican cu barca-i de scoarţe! La şcoală, am căpătat adeseori pedepse pentru aceasta.

Şi râse. Romantismul omului roşu dispăruse sau nu existase niciodată? Romantismul adevărat supravieţuieşte vremurilor. Sau o cursă prin nori cu avionul nu e un prilej de romantism? Poate că noi, oamenii prezentului, ne-am dezvăţat să mai fim romantici?

Întunericul creştea din ce în ce. Soarele se scufundă în zare, făcând apa să Sclipească în culori de nuanţe trandafirii. Pe Bill Gazon îl durea spatele de poziţia-i neobişnuită din luntre. Ardea să ajungă pe uscat şi să se culce, ca să nu se încordeze chiar din prima zi.

Pe când Sam vâslea spre mal, tovarăşu-i voi să-şi scoată ceasornicul. Era însă Înţepenit în buzunar. În sfârşit, cu o smucire, îl trase afară, dar lanţul se rupse, şi ceasornicul zbură în apă, plescăind.

— Stai, Sam! Ceasornicul meu face baie!

Şi Bill Gazon întinse mâna după el şi-l şi simţi printre degete, dar până să închidă palma, orologiul se scufundă. Se aplecă tare peste marginea bărcii şi... un plescăit zgomotos: Bill Gazon dispăru printre valuri.

Peste câteva secunde însă, reveni la suprafaţă.

— E la mine, Sam! Nu râde, mă, ca un dobitoc! Nici nu ştii cât te înviorează o asemenea baie rece.

Dar că apa era prea rece şi că, dezbrăcându-se, îi dârdâia-pielea de frig, despre aşa ceva nu pomenii

Traseră luntrea la mal, construiră un mic cort şi aprinseră un foc. De jur împrejur, nu se vedea ţipenie de om, iar pe cer luceau stelele.

Dacă nu l-ar fi apăsat grija de sora sa Thea, apoi Bill Gazon ar fi socotit seara aceasta ca pe cea mai frumoasă din viaţa sa. Pribegie de romantic! Dar, pentru el, nu era vorba, din păcate, de pribegie, ci de o goană şi luptă pentru salvarea Theei.

Între acestea, Sara dovedea că nu ştie numai să boxeze, ci să şi gătească.

Cei doi prieteni se uitară, încă un răstimp, fumând în tăcere, la focul ce se stingea, după care se înfăşurară în pături. Erau obosiţi şi natura îşi cerea drepturile. Adormiră în curând.

Deodată, Bill Gazon simţi o mână umblându-i pe corp. Se deşteptă, dar rămase liniştit, crezând că a visat.

Nu fusese însă vis.

Simţi pe deplin o mână lunecâudu-i pe piept, tot bâjbâind. Deschise ochii şi văzu o fată păroasă, pe care scânteiau doi ochi.

Încercă să se ridice, dar un om îi şi pusese genunchiul în piept şi-l apăsă în jos. Se dumeri atunci despre ce e vorba. Nişte borfaşi, nişte bandiţi, îi atacaseră în somn: pe el şi pe Sam.

Dintr-o opintire, se răsuci în juru-i, aşa că omul se rostogoli jos, întinse mâna şi-l şi înşfăcase, când fu smucit de un al doilea bandit.

Înfăşurat în pătură, nu-şi putu desprinde aşa de uşor picioarele; aşa că nu fu în stare să se scoale. Dar tot căznindu-se să se descurce din pătură, lovea în agresori, reuşi să-i apuce de picioare şi, într-un gest fulgerător, să-i

trântească la pământ.

Până ei să se ridice, el şi lepădase pătura şi sărise în picioare. Putea de acum, neîmpiedicat, să pareze atacurile celor doi bandiţi. În acelaşi timp se uita neliniştit la prietenul său negru, care dormea buştean. Alţi doi borfaşi se aplecaseră asupra lui, încercând să-l lege.

— Sam! — strigă cu glas sonor Bill Gazon.

Acela se trezi, dar nu se putu scula, deoarece cei doi bandiţi îl apăsau în jos, cu toată greutatea corpului lor.

Bill Gazon nu-şi putea lăsa prietenul în situaţia asta critică, fiind, altfel, în primejdie să cadă, la rându-i, doborât.

Feri cu îndemânare un atac al adversarilor, sări în locul unde se afla Sam şi împinse jos cu piciorul pe cei doi bandiţi. Sam câştigă astfel libertate de mişcări şi, răcnind de ciudă că bandiţii i-au stricat somnul, le pisăgea creierii cu pumnii lui de fier.

Bill Gazon nu mai avea ce să-i ajute; de altfel, era şi aşa destul de ocupat ca să se cotorosească de cei doi agresori.

Lupta aceasta nocturnă se tot prelungea fără niciun rezultat decisiv.

Constatând că, în modul acesta, nu pot veni de hac celor doi prieteni, bărbaţii scoaseră cuţitele din brâu. De astă dată lupa lua o întorsătură periculoasă. Doi contra patru înarmaţi, de! Succesul e prevăzut mai dinainte. Dar situaţia se agravă şi mai mult, căci din toate părţile săriră bandiţi, împresurând pe cei doi.

Bill Gazon îşi dădu seamă că numai fuga îl mai putea salva pe el şi pe Sam şi nu voiau să piardă totul, ceea ce însemna, în cazul acesta, viaţa. Chestia era numai să prindă momentul oportun că să scape teferi.

Un bandit sări la el cu cuţitul. Cum era cam mărunţel, Bill Gazon îl înhaţă şi, ridicându-l pe sus, îl zvârli în cenuşa care încă pâlpâia. Un snop de scântei se împrăştia în văzduh.

Tâlharii, se retraseră şi, atunci, Bill Gazon apucă pe Sam de braţ, trăgându-l după el de vale, spre mal.

— Repede în luntre! — îi strigă.

Şi, avântându-se în ea, o împinseră la iuţeală în larg. Sub impulsul vitezei, ea lunecă la mare depărtare, astfel că bandiţii nu-i putură ajunge.

— Am uitat lopeţile.

Şi Bill Gazon se uită la negru cu gura căscată, amintindu-şi abia acum că, de precauţiune, lăsaseră vâslele pe uscat. Erau astfel lipsiţi de un element aşa de important, care rămăsese în cort împreună cu celelalte lucruri.

Luntrea mergea în josul fluviului, absolut în voia curentului, şi cei doi prieteni se uitau nedumeriţi unul la altul.

Ce era de făcut?

Colac peste pupăză: bandiţii începură să descarce focuri, trăgând după luntre. Un glonte o nimeri în linia de nivel. Apa pătrunse imediat înăuntru, ameninţând s-o răstoarne.

Bill Gazon însă nu-şi pierdu prezenţa de spirit nici chiar în acest moment de mare pericol. Aplecându-se repede, astupă gaura cu batista. Apoi răspunse cu browning-ul sau la focurile adversarilor. Aceştia renunţară şi-şi împărţiră obiectele rămase de la cei doi prieteni. Luntrea continua să meargă în josul apei.

Era însă cu neputinţă s-o tot ducă aşa înainte. Afară de aceasta, apa continua să pătrundă în barcă. Avea în curând să se umple şi să se scufunde. Ce se vor face atunci?

Exista un singur mijloc de a evita catastrofa. Bill Gazon era hotărât să rişte şi ultima încercare şi, până să-i poată împiedica Sam, se dezbrăcase şi sărise în apă.

Fără să dea atenţie la frigul ce-i lua aproape respiraţia, împinse, tot înotând, barca spre celălalt mal.

Sam sta ghemuit în luntre, foarte trist. Voise să dea o

mână de ajutor prietenului său, să sară, la rându-i, în apă, dar acesta nu îngădui. Era cam înciudat pe noaptea asta şi se temea de noi surprize pe celălalt mal, aşa că se gândea să fie cel puţin unul dintr-înşii în deplinătatea forţelor sale, spre a putea opune rezistenţă.

În sfârşit, după o luptă lungă cu valurile, ajunse la mal, unde se trânti, obosit, pe iarbă. Oasele îi se înţepeniseră de frig.

Sam trase barca pe uscat şi-şi fricţionă prietenul, ca să-l încălzească. Abia însă se văzu acesta iarăşi cu hainele uscate pe el şi se încălzi puţin, că şi căută un nou mijloc de a-şi continua drumul. De astă-dată, Sam îi putu ajuta. Tăie o bucată din trunchiul unui copac, tot cioplind-o, ca să poată astupa gaura luntrii.

Apoi, căutară nişte crăci mari, de cari se puteau servi ca nişte vâsle. După aceea, o porniră înainte, tot pe după mal.

— Se tot vorbeşte că a dispărut romantismul, dar noaptea asta dovedeşte că e o credinţă eronată, — zise Bill Gazon.

— Da, — răspunse Sam. Eu tocmai visam la o ciosvârtă de friptură şi o sticlă de whisky. A, da, colo de vale mi se pare că e un orăşel.

Şi cârmiră luntrea — avariată mai departe, iar când se revărsă de zori ajunseră la o comună aşezată pe malul fluviului.

Bill Gazon îşi numără banii, poate s-ar putea echipa din nou aici cu articolele strict necesare.

Aşteptară pe mal până localitatea prinse să se anime, după care încercară să-şi schimbe luntrea cu alta. După o lunga tocmeală şi un adaos de bani, reuşiră.

După ce-şi mai târguiră tot ce le mai trebuia urgent, îşi putură urma călătoria cu pungile goale.

Bill Gazon îşi întoarse buzunarele pe dos. Dar nu găsi în ele nimic care să merite termenul de bani.

— Scumpă călătorie, mă Şam! — oftă el.

Negrul dădu resemnat, din cap.

— De, noaptea asta romantică ne-a costat multe parale.

— Tot mai bine asta decât viaţa. Să sperăm că o să fim feriţi de o a doua întâlnire de această natură.

În zilele şi în nopţile următoare, fură scutiţi de orice neplăcere.

Bill Gazon întindea cât mai mult cursa de peste zi ca să ajungă cât s-o putea mai curând la destinaţie. În seara a patra, când să debarce, întâlniră o corabie care mergea în susul apei. Se adresă celor de acolo:

— Cât mai e până la St.-Louis?

— O zi întreagă încă, — îi se răspunse.

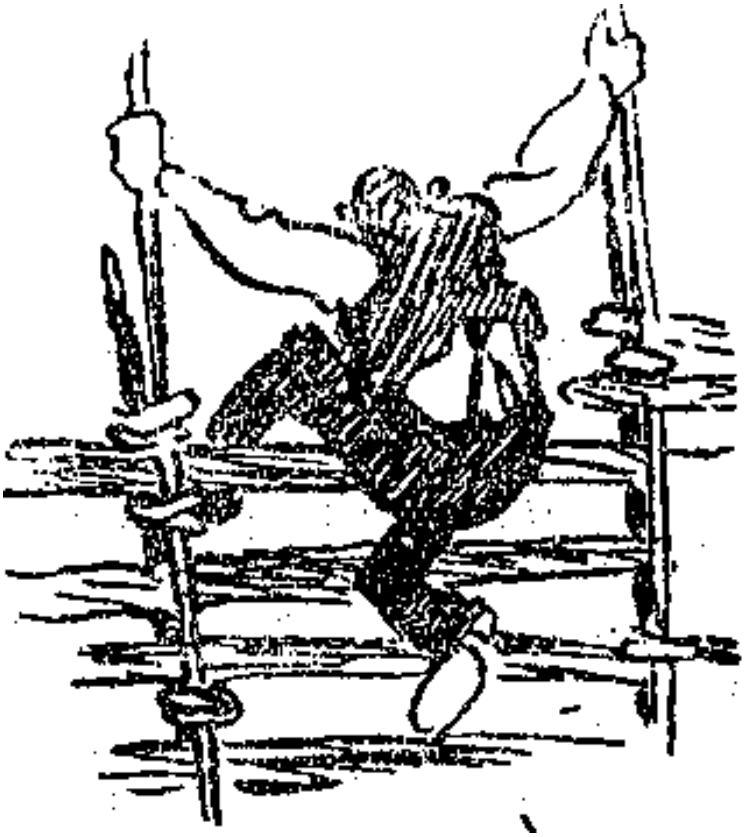

CAPITOLUL 3
Pescuitorii surprinşi

În noaptea aceasta, Bill Gazon nu putu dormi deloc. Încă o zi îl despărţea de locul unde avea să găsească pe sora sa. Dacă de astă-dată norocul l-ar favoriza şi n-ar veni prea târziu! Sau toate încordările şi vicisitudinile-i să fi fost zadarnice? Nu, nu se putea ca de rândul acesta să nu iasă învingător.

Japonezii nu-l bănuiau că vine cu o luntre, ei vor fi supraveghind vapoarele şi trecerile, aşa că avea să reuşească să-şi ia prin surprindere duşmanii şi-şi propunea să nu cruţe niciun mijloc care l-ar putea duce la biruinţă.

Până nu fi răsărit soarele, îşi pregăti totul de drum, deşteptând pe prietenul său negru. Pe apă plutea o ceaţă deasă, nepermiţându-ţi să desluşeşti nimic.

— Să aşteptăm mai bine până se mai risipeşte puţin, negura, fiindcă, altfel, o ciocnire e inevitabilă, — avertiză Sam.

— Cu ce să ne ciocnim, căci pe aici nu prea e frecventat locul şi, afară de asta, pâcla va trece în curând.

Bill Gazon ardea de nerăbdare. Sam nu răspunse nimic şi urmă prietenul în luntre. Vâslind vârtos, ajunseră în mijlocul fluviului. Tânărul îmboldea mereu pe prietenul său negru, ţinând să ajungă cât mai de grabă la St.-Louis.

Pe apă negura era tot mai deasă, închizându-ţi perspectiva. Cei doi prieteni nu se puteau vedea nici măcar pe ei. Bill Gazon însă nu ţinea seamă, având numai o singură străduinţă: aceea de a înainta repede. Mânuia

lopeţile cu buzele strânse.

Fără să dea atenţie la frigul ce-i lua respiraţia, împinse, tot înotând, barca spre celălalt mal. (Vezi pagina 19)

După un timp, negura se rări şi se ivi soarele. Bill Gazon şi începuse să chiuie că norocul îl favorizase şi în cursa aceasta, când deodată sirena unui vapor sparse tăcerea de dimineaţă, cu un ţiuit răsunător.

Ridică, speriat, capul şi-şi dete pe dată seamă de pericol, fără însă ca, în primul moment, să se poată mişca. În palele de negură se ivi deodată în faţa lui prora unui vapor mare.

— La stânga, Sam! La stânga! —strigă Bill Gazon, manevrând şi el nebuneşte lopeţile.

Fu însă prea târziu. Nu cârmiseră bine luntrea, când vaporul se înfipse în ea, spintecând-o în două, şi cei doi prieteni căzură în apă.

— Sam!

Bill Gazon ştia că negrul nu prea era bun înotător şi se uită îngrijat după el.

Şi iată că-l zări cu fruntea însângerată şi închizând ochii, apoi scufundându-se.

Se afundă imediat şi el, îl ajunse curând şi întinse mâna ca să-l apuce, dar Sam cădea tot mai la fund.

Bill Gazon simţea că-i slăbesc forţele; totuşi, nu putea lăsa în voia soartei pe prietenul său, căruia-i primejduise viaţa prin nerăbdarea sa.

Reuşi, în sfârşit, să-l apuce şi, cu o sforţare a ultimelor sale puteri, ieşi la suprafaţă, trase o gură de aer şi privi în jurul lui. Tot ţinând deasupra apei capul prietenului său leşinat înota spre malul drept.

Cei de pe vapor nu observaseră nenorocirea. Vasul îşi continua liniştit drumul, fără ca echipajul să se intereseze de sinistraţi. Bill Gazon simţi, în sfârşit, teren sub picioare şi târî, obosit, pe prietenul său pe uscat, unde încercă să-l reînsufleţească.

Auzea cu bucurie că inima-i bate. Negrul trebuie să se fi lovit cu capul de cheresteaua vaporului; numai astfel se explică rana de la frunte.

Deschise în curând ochii şi râse prietenului său, fără să-i facă cea mai mică imputare. Îşi făcea însă singur Bill Gazon, cu atât mai mult că, după catastrofa aceasta, pierduseră totul. Zăceau absolut lipsiţi de mijloace, în iarbă; stând în soare să li se usuce hainele de pe ei.

— Nu prea sunt eu amator de curse de înotat, aşa că va trebui să mergem pe jos până la St.-Louis, — îşi dădu cu părerea Sam.

Bill Gazon nu răspunse. Îşi lăsă în jos capul, descurajat. Planul ce şi-l alcătuise căzuse baltă. Ce era de făcut?

Nu găsi niciun răspuns la aceasta. Şi, totuşi, trebuia săvârşit ceva, căci, altfel, n-avea decât să scrie mamei sale: „Nu-mi pot îndeplini făgăduinţa... nu pot scăpa pe Thea şi să ţi-o aduc acasă”.

Era o mărturisire limpede a slăbiciunii sale, a neputinţei sale. Adică de aceea gonise aproape jumătate lume pentru Thea şi răpitorii ei? Nu, nu! Nu-i era permis să se odihnească până nu-şi vă fi ajuns scopul.

— Nerăbdarea mea e de vină de nenorocirea aceasta, mă Sam. Nu renunţ însă la lupta pentru liberarea surorii mele Thea. Haide, s-o pornim fuga în oraş... poate avem mai mult noroc.

— Tu n-ai nicio vină, Billo, — îl consolă negrul, lovindu-l pe umăr.

— Eşti un camarad pentru care pot fi invidiat, — îl lăudă Bill Gazon.

Şi, cu stomacul răzvrătit, dar cu curajul împrospătat, cei doi prieteni o luară de-a lungul malului, spre St.-Louis. Se scurse ceas de ceas, în pas egal, iar când ziua se apropia de sfârşit, văzură în zare oraşul şi-şi iuţiră paşii.

Deodată, Bill Gazon apucă pe Sam de mânecă şi-l trase lângă el, în iarbă. Doi bărbaţi stăteau pe mal şi pescuiau. Aveau cu ei şi o luntrişoară, pe care o trăsese pe mal. Erau japonezii şi, desigur, doi membri ai bandei căutate.

— Japonezii sunt încă în oraş şi împreună cu ei, sora mea. Indivizii nu ne-au zărit încă. Cum o învârtim acum?

— întrebă Bill.

— Foarte simplu: Îi legam şi-i vârâm într-un tufiş. Apoi plecăm cu luntrea lor în oraş şi luăm pe ceilalţi prin surprindere. Astfel, ne va fi cel mai uşor să scăpăm pe sora ta.

— *All right!* Ne furişăm cu băgare de seamă spre ei.

Şi, evitând orice zgomot, se strecurară spre pescuitori. La o depărtare de nici, trei paşi săriră în picioare şi se năpustiră asupra lor.

Bill Gazon apăsă unuia basca pe ochi şi-l trânti la pământ, şi până japonezul să ia vreo măsură de apărare, fu legat cu sforicică de la undiţă.

Sam procedase la rându-i, identic, biruind repede pe cellalt. Bill Gazon îi apăsase şi lui basca pe ochi, ca să nu observe nici-unul pe adversari. Apoi, făcu semn lui Sam să vină puţin la o parte, ca japonezii să nu-i ghicească nici după voce.

— Unde-i ducem? Trebuie să căutăm o ascunzătoare unde să nu fie aşa de repede găsiţi. Altfel, n-are niciun rost.

— Uite colo în salcia aceea găunoasă! — propuse Sam.

Se uitară cu îngrijire în jurul lor, de nu-i vede cineva, după care târâră pe captivi spre scorbură, în care-i ghemuiră. După aceea, Bill Gazon alergă, la luntre. Sam veni cu oarecare întârziere.

— Ce ai mai moşmonit pe acolo? — îl întrebă prietenul.

— Eh, m-am împrumutat şi eu de la ei cu uit fleac de gologani şi mi-au dat fără obiecţie.

— Nu-i corect din partea ta, — îl dojeni Bill Gazon.

— N-a fost atunci corect nici din partea bandiţilor să ne atace.

— Dar bine, noi nu suntem bandiţi şi eu mă lupt numai pentru liberarea surorii mele. Vreau însă să rămân om cinstit.

— Ei lasă, măi, nu te aprinde! N-avem decât, după ce om ieşi biruitori, să ne socotim cu ei, — zise Sam cu o

mină de om nevinovat.

Bill Gazon nu mai spuse nimic. Se întoarse spre luntre şi, spre marea lor bucurie, găsiră în ea o mică provizie de alimente. Puteau de acum să-şi potolească foamea.

Tânărul îşi aprinse o ţigară şi stătu pe gânduri. Cu toate piedicile, venise încă la timp. Duşmanii săi se aflau tot în oraş, iar din faptul că japonezii pescuiau în toată liniştea, trăgeai concluzia că nu-l aşteptau să vină pe apă.

Ceea ce se impunea acum era să găsească repede domiciliul lor din St.-Louis şi apoi să pornească la atac fără zăbavă.

Totuşi, exista un pericol şi anume că duşmanii săi vor căuta pe complicii care se duseseră la pescuit şi-i vor descoperi înainte de timp.

— Sam, trebuie să dispărem de aici cât mai repede. Să traversăm deci fluviul spre malul stâng şi intrăm în St.-Louis pe la răsărit, pe unde vor bănui cel mai puţin că venim. Va fi atunci seară şi poate avem norocul să găsim mai repede banda. Şi, de cum am dibuit-o, nu trebuie să lăsăm niciun mijloc neîncercat ca să luăm fetele la noi.

— Eu ţi-am spus. Întotdeauna că prea umbli cu mănuşi cu indivizii ăia galbeni. Să le răsplătim cu aceeaşi monedă!

— Bine, Sam, de astă-dată o voi face, — declară Bill Gazon.

Se uitară încă odată la cei doi captivi şi se urcară în barcă, pe care o mânară voiniceşte spre celălalt mal. În curând, se pogorî întunericul, şi nenumărate lumini se aprinseră în oraşul aşezat pe malul drept.

Misuri îşi rostogolea într-acolo valurile-i largi şi negre. Prietenii lopătau acum mai domol, având intenţia să cârmească spre o cotitură de unde să ajungă în oraş pe la răsărit.

Bill Gazon se uită la astrul serii, care tocmai răsărise. Reuşi-va în noaptea aceasta să-şi îndeplinească misiunea de a scăpa pe sora sa din mâinile duşmanilor?

Ceea ce proiecta era o întreprindere îndrăzneaţă. Dar nu se spune că norocul favorizează pe îndrăzneţi? Şi noroc îi trebuia şi lui.

În ce mod putea să afle mai repede unde s-au stabilit japonezii cu cele două fete? Dacă ştia aceasta, apoi restul era uşor pentru dânsul, nu trebuia să-şi mai piardă un timp preţios cu căutatul.

Ei, fie cum o fi, trebuia să rişte! Îşi desţepeni înc-odată oasele şi râse prietenului său.

— Dă-i drumul! Şi cu Dumnezeu!

Şi, mânată de puternice lovituri de lopeţi, luntrea spinteca valurile şi, peste puţin, acostă la malul drept. Săriră jos şi o ascunseră. De, se putea să mai aibă nevoie de ea!

Apoi grăbiră nerăbdători spre oraş.

Fiecare volum cuprinde o povestire completă

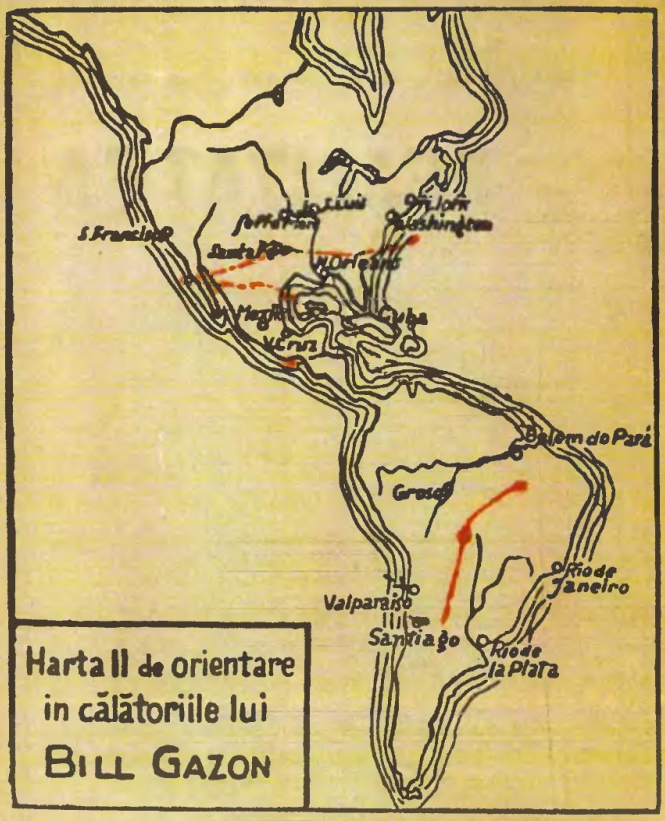

Harta II de orientare în călătoriile lui BILL GAZON

Lectură instructivă, captivantă și distractivă

Editura „Adevărul" S. A. București